

Knihy Jihozemě 3

Jan Rampas

JAN RAMPAS

KNIHY JIHOZEMĚ 3

KNIHA TŘETÍ- I.- XXXIII.

Události odehrávající se po útěku Merciona do Hvozdu

I. Hvozd

Nad Předělovými horami se pomalu objevovaly první ranní paprsky Světloňsky. Nejdříve ozářily korouhev se symboly království Vejenej, která slabě pohlávala ve větru. Od ní přešly na široké nádvoří, kde se právě několik vojáků cvičilo ve střelbě na slaměného panáka. Ozářily jejich lesklá brnění, udělaly několik prasátek po vyleštěných kamenech pevnosti a zamířily několika málo skulinami v rozpadajícím se zdivu přímo do věznice. Ta se nacházela pod úrovní nádvoří a několika málo okny z ní bylo vidět do zamlžených zalesněných dálav, jež okupovaly veškeré okolí Předělových hor.

Předělové hory jako jeden z mála zbytků toho, co při svém příchodu našli první cirrdští osadníci před dlouhými staletími, zůstávaly pro většinu místních stále ještě místem neprobádaným, magickým a snad i cizím. Lidé se pohybu ve Hvozdu a v horách maximálně stranili a mýcení lesů, které vypuklo teprve

v posledních letech vlády krále Anduira, zdaleka tuto vlastnost neobrousilo a nezpacifikovalo. Jediní, kdo musel do nekonečného porostu a strmých tichých hor stále pronikat, byli vojáci Mettela Rufila Puca.

Už od pradávna měl guvernér oblasti Hvozdu za úkol prozkoumávat terén, psát zprávy a likvidovat jakákoliv střediska odporu, na která narazí. Čímž byla myšlena především střediska, kde se skrývali lesní elfové. Tito původní obyvatelé Vejeneje, kteří kdysi dávno po příchodu lidí začali vymírat a stahovat se do lesů, představovali sílu, se kterou si vláda v Ras Pharas nevěděla rady. Platilo totiž, že elf je zranitelný jen a pouze na otevřeném prostranství, kdykoliv ale zmizí v porostu, je prakticky neviditelný a nedosažitelný. Což se potvrzovalo znovu a znovu při bezpočtu šarvátek a příhraničních střetů mezi hlídkujícími vojáky a malými oddíly elfích agresorů.

Elfové, jichž muselo žít ve Hvozdu obrovské množství, vždy zaútočili v noci, podporováni lesem a hustou tmou, a zanechávali za sebou jen zohavená těla vojáků a prapodivné nápisy v jejich starodávném jazyce, které skládali z utržených okvětních lístků jedovatých bylin, které máčeli ve smůle.

Mettelus Pucus se snažil s elfy bojovat všemi možnými způsoby, až nakonec došel k závěru, že jejich porážky lze dosáhnout jen jediným možným způsobem- vojáci musí najít jejich hlavní město, hlavní stan či hlavní základnu (nebo něco na ten způsob), vypálit to do základů a zabít co nejvíce elfů, co se jim připlete do cesty.

Samosebou, že se svým plánem nemohl Mettelus Pucus nikoho vně Hvozdu seznámit, protože věděl, že by něco tak krutého nikdy nepovolili. Elfové se přece jen mohli hodit jako potenciální obchodní partneři nebo levná pracovní síla. Ale Mettelus Pucus si k nim za léta výkonu své funkce vypěstoval

takový odpor, že je prostě a jednoduše toužil vidět mrtvé. Všechny do jednoho.

Kde ale jejich shromaždiště hledat? Uplynuly roky a Mettelus stále nevěděl. Pak se na něj ale usmálo štěstí v podobě Nestora. Tento voják, prý z jedné vytčené hlídky, jenž jako jediný přežil masakr své jednotky, beze strachu zpravil Mettela o tom, že ví, kde hledat. Prý ono místo již jednou viděl a mohl by tam vojáky zavést! Mettelovi tato slova zněla jako rajska hudba, ale zůstal ostražitý.

Od té doby si držel Nestora po svém boku a snažil se od něho pomocí vyptávání zjistit polohu onoho místa, aby tam pak poslal své muže a sám tak získal věhlas a slávu za tak troufalý a nenadálý čin. Ale Nestor se nikdy ani slůvkem o možné poloze místa nezmínil. Vždy jen mlčel, podivně se usmíval a třídil úřední listiny. Už jich za těch pár týdnů setřídil stovky, možná i tisíce, ale nikdy se přitom nepodřekl ani o sobě, ani o svých padlých družích, a vůbec ne o místě, kde o ně přišel. To bylo pro Mettela Puca velké zklamání.

Když paprsky prosvítily celé nelichotivé zázemí pevnosti, Mettelus Pucus si vyžádal nástup mužstva, načež se zjevil ve svém oblíbeném tyrkysovém plášti na malém balkónku, vedoucím z jeho pracovny.

„Mí muži, dnes nastal dlouho očekávaný den,“ pronesl hřmotně a dmul se pýchou pohledem na nastoupenou jednotku, která mu vmžiku zasalutovala. „Jak jistě dobře víte, dnešní den je dnem, kdy každoročně pořádáme hon. A ne hon jen tak ledajaký. Pořádáme hon na vězně. Dnes, mí druhové ve zbrani, si pořádně procvičíme stopování, střelbu i pozornost a navíc zbváme svět trocha té špíny.“

Ozvalo se sborové provolání slávy.

„Podle mého dřívějšího rozkazu sem teď již míří několik povozů s vězni. Ty poté na nádvoří pevnosti osvobodíme ze želez a dáme jim hodinu náskok, načež se za nimi pustíme. Pravidla jsou stejná, jako každý rok. Kdo vydrží unikat do zítřejší půlnoci, zajistí si svobodu. Koho ale chytne, toho čeká smrt.“

Mettelus Pucus domluvil, opustil balkónek a jal se rychle připravovat na hon, jinak jeho asi nejoblíbenější činnost spojenou s jeho funkcí. Hon, jako proces likvidace vězňů, pro které nestačily malé kopky v pevnosti, zavedl již Mettelův předchůdce. A Mettelus tuto nově zřízenou tradici rád přijal.

„Připrav mi koně, brnění a kuš,“ rozkázal Nestorovi, který se lehce uklonil a zamířil po kamenném schodišti do zbrojírny. Velký hon už mohl brzy začít.

Buena se znovu setkala s Rakišem až ve chvíli, kdy do ní vrazil vlivem strčení od jednoho z vojáků. Vyzáblý trpaslík s vyholenou hlavou a špinavým vousem zamumlal pár slov na omluvu a teprve, když zvedl oči, užasle zíral na Buenu. Jak se jen změnila. Tam, kde dříve bývaly plné tvary, které probouzely mužskou představitost, byla nyní jen kost a kůže a několik trčících lopatek a žeber.

„Vidím, že s tebou zacházeli stejně špatně,“ řekla Buena a její bledé oči si pozorně prohlížely několik jizev a šrámů na Rakišově malém těle. Ten jen mlčky přikývl a poškrábal si sedřenou kůži v místech, kde měl nohu několik dlouhých týdnů těsně připoutanou ke stěně cely. Buena chtěl ještě něco dodat, ale to jí znemožnil další voják, který jí i Rakiše vehnal do skupinky spoutaných vězňů postávající uprostřed nádvoří a nervózně

vyhlížející, co se bude dít dál. Vojáci okolo se smáli, několik jich kouřilo dýmku nebo přežvykovalo tabák, a co chvíli přejeli vyzáblé vězně pohrdavými pohledy.

Buena ale takových pohledů za poslední dobu zažila již spoustu a překvapivě shledávala, že na ní již nemají žádný účinek. Stejně jako to, že byla nyní skoro nahá, jen s malou hnědou kůží přehozenou přes rozpraskanou kůži a okovy na ruku i nohou. Tak ale vypadali všichni vězni okolo. Buena jich napočítala zhruba třicet, většina z nich byli muži a podle několika dochovaných rysů nemohli být v Předělových horách déle než několik měsíců. Na ochablé kůži několika z nich byly vidět stopy po mučení, pár vězňů pak zase zahanbeně skrývalo něco, co byly dříve končetiny, které se ale vlivem vojáků změnily jen v tlející pahýly či nedochůdčata zbavená několika prstů nebo nehtů.

Několik elfů, skrývajících se úplně uprostřed houfce, pak kromě končetin přišlo i o oči, jazyky a uši, které jim vojáci jen tak pro zábavu usekávali a házeli svým horským psům. Proto také elfové, tito příslušníci hrdé starodávné rasy, přišli o byt' jen nepatrnou vůli žít a co chvíli se některý z nich pokusil ve své cele protáhnout malým okénkem a zřítit se do propasti.

„...přeji vám proto přesnou mušku a zábavu vhodnou vojáka nejmocnějšího království, jaké kdy existovalo od dob velkého království v Cirias Maeras,“ domluvil právě Mettelus Pucus, guvernér Hvozdu a muž, který si vzal za svůj osobní úkol zbavit se Bueny, Rakiše i prince Merciona, který mu ale naneštěstí jako jeho nejcennější vězeň jako jediný uprchl. Jeho poslední slavnostní řeč poslouchalo několik vyšších velitelů, z nichž většina

již byla oděna v jezdeckých úborech s vysokými botami a několika dlouhými puškami na zádech.

Mettelus Pucus pak před ně předstoupil ve slavnostním splývavém oděvu s trojúhelníkovým kloboukem na hlavě a památným lukem s vyřezaným erbem království, který jednomu z jeho předchůdců daroval při své inspekční cestě samotný král Vejeneje.

Ihned jak Mettelus domluvil, nechal si přivést hřebce černého jak nejčernější noc oblečeného do rudé barvy a s podsedlovou brašnou plnou náhradních šípů a lahviček s odvary z bylin, které dávali lovci ve Hvozdu svým loveckým psům za tím účelem, že se po nich stali mnohem agresivnějšími a nezřídka pak psí smečka stopovaného nejen vyčmuchala, ale následně i zuřivě roztrhala.

Několik vězňů, kteří guvernéra se strachem v očích pozorovali, pocítili v podpaží a na tváři studený pot.

Nikdo z vězňů v té chvíli ještě nevěděl, co na ně čeká. Všichni měli nejprve za to, že jdou k veřejnému slyšení spojené s dalším kolem tvrdých výslechů. Bohužel pro ně, již brzy měli zjistit, jak moc se spletli.

„Je to hon? Co to má znamenat? My přece nejsme zvířata!“ křičela z plných plic Buena, ale nebylo jí to nic platné. Strážé okolostojícím vězňům pomalu sundávali pouta a z jejich fretčích obličejů šlo vyčíst, že už se na „honitbu“ velice těší. Bueně teprve nyní došlo, že jde na smrt.

Celé ty týdny, kdy čekala, až se objeví princ Mercion s pomocí. Celé hodiny, kdy ho malým okénkem ve své cele vyhlížela ve spleti nekonečných lesů všude okolo.

Vše bylo zbytečné, princ Mercion (pokud je vůbec ještě naživu), už se nevrátí a ona i Rakiš teď zemřou rukama těch nejhorších vrahounů z Hvozdu.

Dobře si nyní vzpomínala, jak o vojácích guvernéra Mettela Puca mluvil její děd lord Hiron.

„Je to zvěř. Ti nejhorší pacholci a kriminálníci přicházejí do Hvozdu, aby mohli beztrestně a s nárokem na mzdu uspokojovat své nejhorší choutky. A guvernér to jenom podporuje. Využívá toho, že je na samé periférii zájmu krále i Velké rady a dopouští se těch největších zvěrstev! Elfové ve Hvozdu mohli být našimi přáteli, neřkuli spojenci. Ale systematické pronásledování a vraždy způsobené našimi vlastními vojáky z nich činí naše nejzarytější nepřátele. Nepřátele na život a na smrt.“

Lord Hiron se sice, jak si Buena matně vybavovala, pokoušel postoj obyvatel Vejeneje klesným elfům zlomit, ale selhal. Král Anduir už byl příliš slabý a moc lorda Allistara příliš velká, než aby s tím lord Hiron něco zmohl. A nyní už bylo pozdě. Jeho vlastní vnučka, dědička slavné krve rodu, který datuje svůj původ až do daleké Cirrdy, nyní kráčí vstříc smrti od těch krvežíznivců.

Bueně se už jen při pomyšlení na jejich kopí a meče zvedl žaludek. Náhle ucítila uklidňující dotek.

„Neboj se, vím, jak nás zachránit,“ řekl klidným vyrovnaným hlasem trpaslík Rakiš.

„Ale vždyť jsi zesláblý a zjizvený. A ani nemůžeš pořádně chodit!“ oponovala.

„To je sice pravda, ale i tak nás dokážu zachránit. Věř mi, když říkám, že jsem byl v horších situacích.“

„Nevěřím ti,“ odsekla Buena a očima upřeně pozorovala skupinu vojáků, která právě vycházela ze zbrojnice a nadšeně máchala do vzduchu s lesknoucími se čepelemi mečů.

„Slyšelas někdy o Trpasličím klanu?“

„Ano, dědeček mi o něm něco vyprávěl. Ale už si to moc nepamatuji.“

„Trpasličí klan je klan těch nejtvrdějších, nejspolehlivějších a nejbystřejších trpaslíků ze všech,“ pronesl s velkou pýchou v hlase Rakiš a jeho vyhublé a zjizvené tělo náhle jako kdyby o několik stop povyrosto.

„Členství v něm bylo ještě před pár generacemi tajné a doménou jen těch nejurozenějších trpaslíků. Nyní už sice takové pravidlo neplatí, ale i tak jsou v Trpasličím klanu jen trpaslíci vybráni svým rodem jako nejvhodnější adepti pro udržení a rozšíření moci všech trpaslíků.“

Buena Rakiše náhle vůbec nepoznávala. Upřímně si o něm za tu krátkou dobu, kdy společně s ním a Mercionem cestovala po okolí Reveranu, myslela, že je to trošku přihlouplý přítel Iraka s typickou trpasličí odvahou.

Dnes ale jako kdyby před sebou viděla naprosto jinou bytost.

„A já, já se ti nyní mohu přiznat, že sám patří mezi tyto hrdinné trpaslíky. Já, Rakiš Hnědovou, jsem hrdým členem Trpasličího klanu,“ dokončil Rakiš svou vzletnou promluvu a zadíval se Bueně zhluboka do očí.

„Ale jak nám to pomůže? A proč mi to říkáš zrovna teď?“ zeptala se nechápavě.

„Protože vím, jak nás oba zachránit. Jak nás dostat z této šlamastyky. Když jsem před pár lety přijel poprvé do Vejeneje, měl jsem za úkol najít muže jménem Irak, který prý tvrdil, že ví něco o jistém artefaktu, který jsme já a mí bratři přísahali chránit. Můj úkol zněl najít tohoto muže, stát se jeho přítelem a zjistit, co všechno o onom artefaktu ví. Jen náhodou jsem přitom narazil na prince Merciona při jeho útěku z Ras Pharas, a následně i na tebe, Bueno. My trpaslíci ale na náhody nevěříme. Věříme jen v činy.

A tak, když jsem potkal prince, uvolil jsem se dělat mu doprovod s cílem ochránit možného budoucího krále Vejeneje, a zároveň i mít pod dohledem Iraka Cirrdariona. Po útěku z Bažiniště jsem zase přijal úkol dohlédnout na tebe a prince, jelikož jste nesli dále Irakovo poselství.

Nyní, když už zbýváme jenom my dva, беру na sebe úkol, ochránit naše životy tak, abychom nepadli do spárů vojáků, unikli z Hvozdu a opětovně našli, jak prince, tak i Iraka. Tím bude můj úkol splněn a budu se moci konečně vrátit domů.“

„Takže ty mi teď pomůžeš proto, že tím splníš nějaký svůj úkol?“

„Ano, dá se to tak říci. Už při svém vstupu do klanu jsem skládal přísahu, kde stálo, že nikdo a nic nesmí ohrozit mou věrnost klanu a úkol, který mi byl dán. Teď chápeš? Tím, že nás zachráním, dodržím obě pravidla a zároveň ti i zachráním život.“

Buena rozuměla Rakišově řeči stále méně a zdálo se jí, jako kdyby se dobrosrdečný trpaslík po tíhou výslechů a mučení pomátl na rozum. Čemuž nasvědčovala i jeho rozzářená tvář, rychlá nikam nemířící mluva a rozšířené zorničky. Ale stále byl tento pomatený trpaslík jedinou nadějí, jak mohla Buena uniknout.

„Jdeš tedy se mnou? Necháš mě, abych ti pomohl?“ zeptal se Rakiš rozklepaně a po Buenině příkývnutí se bláznivě rozesmál,

až na sebe přivolal několik nechápajících pohledů od okolních vojáků.

Ti se ale brzy opět vrátili ke své práci, protože toho šíleného trpaslíka, který na každém výslechu ohledně prince Merciona vyprávěl žvásty o nějaké tajné skupině trpaslíků a hledání bůhvíčeho, čemu on říkal „Zdroj“, brali leda jako pomatence a možná nyní i jako příliš snadný terč pro jejich dřevěné kuše...

Zbývaly poslední minuty do započetí honu. Mettelus Pucus, Nestor a několik vlivných velitelů popíjeli medovinu z dlouhých jeleních rohů a nervózně přešlapovali. Ještě než měli být vězni vypuštěni na strmou cestu, která vedla z pevnosti dolů do lesů, Mettelus rozdělil své muže do skupin a přidělil jim zbraně. Do své skupiny potom zařadil několik svých nejlepších stopařů a Nestora, o němž se mezi jeho veliteli začalo mluvit jako o „protekčním spratkovi“.

Nestora takové označení ale vůbec netrápilo.

Když uzavíral smlouvy s vyslancem lorda Allistara a vzdal se ochrany prince Merciona výměnou za zvýšení své vlastní odměny, podvědomě tušil, že celá akce nepůjde lehce.

Původně chtěl nechat prince dojít do léčky a těsně před ní ho zachránit a odvést do Ras Pharas. Věci se ale zkomplikovaly a on nyní musel skousnout nejen zdržení způsobené nuceným prodloužením pobytu ve Hvozdu, ale také to, že se mu na záda doslova přilepil Rufillus Mettelus Pucus, ten namyšlený bastard, a neustále od něj vyzvídal.

Ale to byla z jedné strany také Nestorova chyba, když využil jeho posedlosti elfy a namluvil mu, že ví, kde mají své shromáždění.

Rozumí se, že o tom neměl Nestor ani potuchy. Za svůj dlouhý život se o elfy nikdy moc nestaral, pokud mu náhodou nevstoupil do cesty nebo nebyli součástí kontraktu. A teď náhle musel čelit kvantu otázek o tom, kde se nacházejí, jak se skrývají a kdo všechno byli členové „jednotky“, v rámci níž se k sídlu elfů Nestor dostal.

Takové otázky lovce odměn unavovaly. A navíc ho i zdržovali od pronásledování prince Merciona, jenž mělo být jeho prvořadým úkolem.

Ale Nestor už měl plán. Po ukončení tohoto „honu“ dezertuje a vydá se po princových stopách. Bezťak princ, zraněný, vyhladovělý a zmatený, nemůže být daleko. A přítomnost jeho přátel ve Hvozdu nadějí, že se bude potulovat poblíž, ještě nahrávala.

Několik výstřelů do vzduchu, popoženutí z úst vojáků a skupiny vězňů, náhle propuštěných z kobek, zbavených okovů a donucených bojovat o svůj život, se rozeběhly do všech směrů.

Rakiš chytil Buenu za ruku, seběhl s ní z hlavní cesty a vedl jí skrze hustý lesní porost rovně okolo pevnosti. Po chvíli narazili na slabě vyšlapanou stezku vedoucí po skalním masivu, která brzy začala klesat.

„Tudy se dostaneme do silně zarostlé oblasti s močály, kam hlídky nerady chodí. Díky tomu bychom měli mít chvíli času

navíc,“ vysvětloval zadýchaně Rakiš a táhl Buenu za sebou. Ta se svými zesláblými nohama jen stěží popadala sil, ale Rakiš ji táhl s takovou silou a rychlostí, že brzy zcela rezignovala, její tělo jí vypovědělo službu a ona se nechala jen vláčet.

Za několik minut je konečně stezka zavedla mezi stromy a oni se začali prodírat obrovskými křovinami.

„Pokud půjdeme pořád rovně, měli bychom brzy dorazit k řece. Tu přebrodíme a najdeme stezku, která by nás měla dovést až do Paytonu,“ pokračoval Rakiš, kterému se po holých zádech řinuly potoky potu. Buena raději jen mlčela a neobratně před sebou šermovala rukama ve snaze vyhnout se všudypřítomným větvičkám a bodlákům. Najednou se Rakiš s prudkým trhnutím zastavil, pustil Bueninu ruku a klekl si k zemi.

„Co se děje? Nesmíme se zastavovat, jinak nás najdou!“ vyděsila se Buena. Rakiš ale neodpověděl, jen výstražně zvedl prst a přitiskl hlavu k zemi. Uplynulo jen několik vteřin, když z křoví několik kroků od něj vyskočil elf. Byl to jeden z těch elfů, kteří byli spolu s nimi spoutáni v pevnosti. Buena ho dobře poznala nejen podle jizvy, která se táhla po jeho bledé tváři od levého oka až ke krku, ale také podle pahýlu, který čněl namísto pravé ruky. Tento elf s rozšířenými zorničkami a vyceněnými zuby bez okolků skočil na Rakiše a začal se mu svou jedinou zdravou rukou pokrytou dlouhými špinavými nehty sápat po obličeji. Rakiš si rukama zakryl oči a schoulil se do klubíčka. To ale elfa pouze rozdráždilo. Začal syčet jako nasupená kočka a sápat se po Rakišovi ještě víc než předtím.

„Zemři, zemři, zemři, zemři...“ opakoval elf a ryl svými nehty do Rakišova krku. Trpaslík se pokoušel elfovi podkopnout nohy nebo ho alespoň zbavit rovnováhy, ale ten se vždy šikovně uhnul a pokračoval v rytí a skřecích, při kterých Bueně tuhla krev v žilách. Sama Buena byla elfem úpěnlivě pozorována a tak, doslova spoutána strachem, nemohla udělat byt' jen jeden jediný

krok. Rakiš ale neměl v plánu jen bázlivě čekat na svou smrt. Když se elf opět rozmachoval a pahýlem se opíral o Rakišova záda, trpaslík se vymrštil a kopl elfa do slabin. Ten zaječel, zakopl a spadl na záda. Toho Rakiš využil, přiskočil k němu a stoupl mu na zdravou ruku. Elf se sice ze všech sil bránil, ale rozhněvaný trpaslík byl přece jen mnohem silnější. Ozvalo se zapraskání, jako když někdo nedopatřením láme větev, a elfovi se ze zarudlých očí vyrojily slzy. Byl bezbranný a ponechaný svému osudu.

Rakiš se zády pokrytými desítkami malých ranek a škrábanců ztěžka odkopl elfa kamsi do nekončícího křoví a zadíval se na Buenu.

„Už nám neublíží...můžeme....můžeme pokračovat,“ zafuněl, popadl vyděšenou Buenu a pokračoval v prodírání se roštím.

Jak dlouho šli, to se nedalo přesně určit. Předně podle toho, že pod korunami stromů zcela zmizelo jakékoliv jasné světlo a bylo tak těžké vůbec rozhodnout, zda je noc nebo den. Několikrát sice Rakiš udělal přestávku, aby se napili ze zurčících potůčků nedaleko nebo se najedli bylin. Nikdy ale přestávky netrvaly déle než pár minut. Delší přerušování pochodu tak přišlo až ve chvíli, kdy dvojice dosáhla širokého toku řeky Napaldii, obrovské horské řeky, která protékala skrze celý Hvozď od Dol Anastasu až do Paytonu. Bueně při jejím spatření poskočilo srdce radostí.

„Rakiš měl přece jen pravdu. Ví, jak a kudy nás odtud dostat. Třeba dnešek přece jen ve zdraví přežijeme,“ pomyslela si Buena a neubráníla se slabému pousmání.

„Neradoval bych se. Ta těžší část cesty nás teprve čeká. Právě u řeky je největší počet hlídek,“ varoval, snad jako kdyby věděl, co si Buena myslí, Rakiš. „Dál budeme muset pokračovat až za té nejhustší tmy, jinak je tady velké riziko odhalení,“ pokračoval trpaslík a s nečekanou pílí začal shánět místo pro krátkodobý tábor. Nakonec našel jeden vykotlaný strom, kam se i s Buenou ztěžka vyšplhali. Chvíli společně pozorovali, jak se smráká, ale za

chvíli začali pomrkávat a po chvíli další i klimbat. Od toho už byl jen krůček k tvrdému spánku vysílených...

První, co Rakiše o několik hodin později probudilo, byla rána. Rána, jaká se ozve jen po výstřelu a která byla spojena s úpěním a nářkem. Rakiš vyděšeně nadskočil, sručkoval dolů na zem a začal nervózně pobíhat okolo stromu.

„Bueno, Bueno, musíme pryč!“ vykřikl a vylezl zpátky na strom, jen aby šťouchl do žeber spící dívky a připravil jí tak nemilé probuzení.

„Jsou tady, jsou na stopě. Musíme pryč!“ šeptal na ní Rakiš hystericky a táhl ji dolů ze stromu. „Slyšel jsem výstřely, nemohli být od nás dál než kilometr. A blíží se.“

To tragicky měnilo situaci. Z organizovaného přechodu řeky se nyní hrozil stát běh o holý život.

Nestor chytil stopu dvojice zajatců již kousek před tím, než narazila na mrtvého elfa se zlomenou rukou. Ač se ona dvojice vězňů úpěnlivě snažila zakrývat stopy, správnému stopaři rozhodně nemohly ujít v řadě za sebou polámané listy, či nalomené větve zhruba ve výšce očí. A tak dále Nestor, Mettelus Pucus a několik dalších lovců pokračovali najisto. Podle informací, které postupně Nestor získával, musela dvojice jednoznačně zamířit k řece, odkud se podle všeho chtěla dostat k Paytonu. A protože u řeky jsou jen tři místa, kudy by mohla dvojice jít, navrhl Nestor (samozejmě po schválení svého návrhu od Mettela Puca), aby se lovci rozdělili do dvojic a každý hlídal jedno místo potenciálního přechodu. Ostatní, ač nevrle, souhlasili.

Jak Nestor očekával, Mettelus Pucus projevil zájem být s ním v týmu. Z toho důvodu také uvázal koně nedaleko hlavní stezky, sundal ze sebe několik kilogramů železa, které obdivně nazýval „velitelským brněním“ a potichu, tak, jako kdysi za mladých let, se pustil za Nestorem. Netrvalo dlouho a našli další stopy, ještě čerstvé. Teď už mohlo být vše otázkou jen několika minut.

Nestor vytáhl kuš, Mettelus Pucus ho následoval a oba se pomalým krokem blížili směrem k zurčící bystřině. A byli skoro již u ní, když na ně ze zálohy vyskočila dvojice trestanců. Jeden z nich byl (pokud si Nestor z listin na Mettelově stole správně pamatoval) bývalým výběrčím daní v Paytonu, který se až příliš zajímal o investice Mettela Puca do místních nemovitostí. Druhý pak zamířil do Hvozdu pro žhářství.

„Zajímavé, jak strach ze smrti lidi spojuje,“ pomyslel si Nestor při pohledu na otlého úředníčka a vysokého žháře, kteří se na ně nyní blížili s naostřenými kudlami v rukou. Nestor si ale poradil s horší cháskou. Už se chystal, jak několika rychlými pohyby zlomí oběma mužům vaz, když Mettelus Pucus bez rozmyslu sáhl po pistoli, odjistil záklopku a vystřelil hlasitou ránu, která vyplašila ptactvo na kilometry daleko. Díky tomu sice oba muži odletěli několik metrů vzad a z hlav jim zůstaly jen podivně zmuchlané zkrvavené koule, ale zároveň tím dostala varování druhá dvojice, po jejichž stopách nyní Nestor s Mettelem směřovali.

„Vyplašili jsme je, musíme zrychlit,“ zavrčel Nestor, nasadil si kuš na záda a rozeběhl se k řece. Mettelus se ho těžkopádně pokoušel následovat. Několik rychlých temp stačilo Nestorovi k tomu, aby dosáhl bahna u řeky a aby zaostřil na dvojici přeskakující po kamenech skoro již u protějšího břehu.

„Rychle, střílejte!“ vykřikl Mettelus, který ztěžka doběhl Nestora a spatřil prchající dvojici. „Střílejte, než se dostanou na druhou stranu! Tak dělejte!“

Nestor jako kdyby snad neslyšel. Jen se napřímil, stále se dívaje na prchající dvojici, a do nosních útrob nasál čerstvý vítr nad řekou.

Pak se ale nečekaně hbitě vymrštil, popadl luk, který nesl na druhém rameni, lepší než těžká a nemotorná kuš, kterou ho vyzbrojili v pevnosti, nadskočil a stejně snadno a plynule, jako zkušený lovec usmrcuje laň, zasáhl jednoho z dvojice přímo do zátylku.

Onen uprchlík se ještě chvíli nehnutě držel nad vodou, než se roztrásl a celou svou vahou se zřítil do hlubin.

Ozval se bolestný sten, hysterický křik a pláč, načež druhý z uprchlíků několik vteřin nehnutě zíral na tělo, které před chvílí stálo vedle něj a teď mizelo kdesi v hlubinách.

„Byl to ten trpaslík, a ta stojící je určitě princova běhna!“ ozval se za Nestorovými zády Mettelus Pucus.

„Střel jí do nohy, ať jí můžeme chytit a odvést do pevnosti. Několik mužů po ní zálibně koukalo, takže když jí trochu vykrmíme, mohla by nám dobře posloužit,“ dodal a poplácal Nestora po rameni. Ten se na svého velitele otočil s lhotejným výrazem v očích.

„Co z toho kouká pro mě?“

„Můžeš být její první,“ uchechtl se Mettelus.

„Ta holka mě absolutně neláká,“ zavrtěl hlavou Nestor. Mettelus se zamyslel.

„Chci prince Merciona. Chci, abyste sestavil tým a poslal nás ho najít. Už se tady po lesích toulá moc dlouho,“ řekl Nestor rozhodně a jako naschvál začal sklánět svůj napjatý luk směrem k zemi. Nevyslovená výhrůžka donutila Mettela k rychlému rozhodnutí.

„Dobře, ať je po tvém. Hned po návratu sestavím tým s pověřením najít prince Merciona za jakoukoliv cenu. A možná i s úkolem konečně vystopovat ty prašivý elfy. Co říkáš?“ Poslední větu pronesl Mettelus se znatelným úšklebkem, kterým jako kdyby se pokoušel získat nad Nestorem opět vrchu. Vždyť mu přece tvrdil, že ví, kde elfy hledat, tak ať se ukáže.

Nestor ale přijal políček beze slov.

„Platí.“

„Platí,“ odpověděl s úlevou Mettelus.

Nestor už si ho ale nevšímal, pozvedl luk, napjal tětivu a jím vystřelený šíp se za pár okamžiků zabodl do Bueny, která se prodírala blátem na druhém břehu řeky. Sice jí jen nepatrně škrábnul, ale zpomalil jí natolik, že než se vymotala z bahnité pláže, měla své dva pronásledovatele již za polovinou řeky.

Útěk se nezdařil, Rakiš byl mrtvý a ona se vracela do Předělových hor...

II. Hvozd

Mýtina byla skrápěna ustavičným deštěm. Stromy se prohýbaly pod silou větru a jejich větve pod obrovským nárůstem tlaku praskaly a padaly na provlhlou zem. Po té se valily potůčky bahna a smůly, v nichž se ztrácela tráva i drobný lesní porost. Déšť udeřil na Hvozd již před třemi dny a nemínil přestat. Byl ochoten držet svůj stín nad lesem až do posledního dechu, poslední kapky, posledního shluku páry.

Mercion klečel nad jednou velkou louží a upřeně se do ní díval. Z rány pod okem, utržené při pronásledování vojáky Hvozdu minulou noc, mu stále kapala krev a sama rána hnisala. Vlasy pak měl Mercion slepené směsí krve a hlíny. Šat měl potrháný a byl nyní prakticky holý, čímž se odhalovalo jeho pohublé tělo s vystouplými žebry a mnoha jizvami. I kožený pásek s pochvou pevně obepínající meč se na Mercionově těle již jen taktak udržel a on se tak musel neustále přesvědčovat o jeho přítomnosti. Mercion se díval na svůj zubožený vzhled a vzpomínal na dny dávno minulé, na dny uplynulé, kdy byl zdravým, mladým princem plným ideálů.

Jak se ale všechno změnilo. Jak se fungující věci zhroutily a nahradila je anarchie. Kam Mercion dospěl po dlouhé cestě...až do současnosti, kdy byl již několik dnů štván vojáky Hvozdu. Prakticky od zničení vojenského vozu a Mercionova osvobození byl stále na útěku. Všude číhalo nebezpečí a Hvozd jen nesnadno podával princi svou pomocnou ruku. Mercion ale po pár záchranách svého života před pronásledovateli začal Hvozd

respektovat a prozkoumávat. Díky tomu získal alespoň malou výhodu. Dokázal se nyní skrývat ve stínech, plížit se neslyšně jako dravá zvěř a díky pobytu v temném lesoví získal výborné noční vidění.

A tak Mercion přežíval. Ale dnes mu již síly opravdu docházely. Pořádně nespal ani nejedl a deště, které přišly, mu umožnily si alespoň na chvíli odpočinout od pronásledování. Ale to brzy opět nastane a on byl již tak zubožený, že si nebyl jist, zda dokáže dlouho vzdorovat.

Neví, ale pokusí se o to. Pro Rakiše, Buenu, otce, bratry, sestry i pro část jeho vlastního lidu, která v něj stále věří. Mercion se omyl v louži hlavu, smyl ze sebe zaschlou i čerstvou krev a pak se z louže i napil. Voda byla hnilobná a páchla, ale on ji hltal, jako kdyby to bylo to nejsladší víno. Po pár doušcích pak usnul vedle louže sladce, jako kdyby vyjedl celou královskou spíž. Hlavu mu zaplnily sny, kdy on a jeho rodina byly zpět v Ras Pharas.

Všichni seděli v komnatě krále Anduira, smáli se a dívali se na pulzující město. Matka, kterou Mercion nikdy nezažil, ho výskala ve vlasech a smála se, přičemž její hnědé oči zářily. Berethor se sladce usmíval na děvečku postávající u dveří a ta jeho úsměvům jen ztěžka odolávala. Caelis pak byl u otcova boku, něco mu šeptal a usmíval se vědoucím úsměvem. Vtom do místnosti vtrhly sestry Aona a Faora. Faora měla na sobě dlouhé šaty a tvářila se vážně. Na obličeji měla silnou vrstvu pudru a své velké hnědé oči měla zvýrazněné černým lícídem. Ve vlasech měla zapletené kvítí. Aona pak byla v malé růžové košilce, její růžové tvářičky odhalovaly roztomilý dětský úsměv a její napřažené ruce veselost a hravost. Aona přiběhla ke svému otci, objala ho a začala mu prsty laskat jeho vousatou bradu. Za princeznami přišli i bratránci a sestřenice z Errolu.

Lordi a bratránci princů i princezen Ulldart a Talheim byli dospělými silnými muži zasedajícími ve Velké radě. Oba měli

vousatou tvář a jasně modré oči. Mercion se ani s jedním z nich nikdy nesblížil, ale měl je rád jako rodinu a jistě i oni jeho. Vedle starých bratránků pak byly dvě mladší sestřenice, Lara a Mina. Jejich matka s králem příliš nevycházela a zůstala doma, ale její dcery byly milovány Ras Pharas a říkalo se jim „Bouřlivé sestry“ pro jejich milou ale nejistou povahu. V Mercionových snech byly malými dívkami, ale nyní jim jistě je již okolo dvaceti- asi stejně jako Mercionovi. Do místnosti se pak ještě vkolíbal malý Leos z Errolu, hrající si s malým dřevěným koněm, a za ním vešel strýček Fillias. Ten měl, od chvíle, kdy si na něj Mercion pamatoval, vždy skelný pohled, příliš toho nenamluvil a jeho klouby byly rudé jako krev. Když ho Mercion viděl naposledy, opíral se lord Fillias o pevnou dubovou hůlku a usrkával tišící čaj.

Za rodinou pak ještě vešel lord Hiron, pár kuchtíků a sluhů z Ras Pharas a pár chlapců, se kterými Mercion po večerech cestoval městem a učil se šermovat. Svět byl krásným místem a v pokoji vládla dobrá nálada. Mercion ji nasával plnými hrstmi, protože věděl, že se již brzy probudí do bezútěšné reality.

Náhle se začal obraz mlžit, postavy blednou a světlo temnět. Mercion vykřikl a bránil se probuzení. Jenže to přišlo náhle a on byl opět ve Hvozdu. Ležel u louže, z hlavy mu kapala krev a proudy vody mu nehučně stékaly po těle. Byl zpátky ve světě bez šance a naděje, ve světě, kde byl na útěku a lovnou zvěř lidí, jež mu měli slíbit poslušnost. Neměl ani přátele, ani spojence. Jen víru v ideály a malou naději.

Mercion se zvedl a rozkoukal se do temnoty Hvozdu. Potom sáhl po ostří meče. Uchopil meč, naklonil hlavu a s pohledem do louže si začal pozvolna odřezávat krví a vodou rozmáčené vlasy. Svě krásné hnědé vlasy, památku na jeho matku, jeho charakteristické znamení po celý jeho život. Jediný odkaz, který mu po rodině zbyl. Mercion pomalu odřezával zplihlé pramínky vlasů a ty dopadaly na mokrou a studenou zem. Pramínky byly nyní rudohnědé a plné zaschlé krve. Mercion je precizně a

důsledně odřezával. Dokud nenahmatal, že jeho hlavu nyní tvoří již jen rozčepýřené strniště vlasů. Podíval se do louže a uviděl jiného člověka. Měl nyní krátké hnědé špatně sestříhané vlasy, mezi nimiž vystupoval unavený plochý obličej s malýma očima a rozpraskanými rty.

„Zrodil jsem se dnes znovu. Zrodil jsem se, abych přestal utíkat a být lovnou zvěří. Zrodil jsem se, abych se stal lovcem a konečně vykonal pomstu,“ řekl Mercion sípavým hlasem a zadíval se do hlubin Hvozdu. Někde tam na něj čekala jeho pomsta.

„Tady ho nenajdeme. Pro dnešek bych to zabalil,“ řekl jeden z mužů oděný v černozeleňém kabátě s vysokým límcem, s kloboukem na hlavě a těžkou sekyrou zavěšenou na zádech.

„Taky si myslím. Určitě už se zase schoval někde hluboko v lese,“ přidal se další.

„Ticho! Poslouchám,“ přerušil jejich reptání Vastus, velitel jejich průzkumné mise. Napnul uši, jichž již tolikrát využil pro prozkoumávání Hvozdu, a zaposlouchal se do šumění větru. Skupinka mužů vedle něj nejistě přešlapovala na místě. Vastus chvíli poslouchal, pak se k nim otočil.

„Byl tady. Možná ne dnes, ale včera určitě. Jdeme po správné stopě.“

„Budeme za ním tedy pokračovat i teď v noci?“

„Ne. Postavíme tábor a určíme hlídky. Nestor jde první.“

Vastus Nestora neměl příliš v lásce. Teprve před několika týdny se objevil u hranic Hvozdu na jednom z mnoha stanovišť.

Zrovna v době, kdy tudy cestoval Mettelus Pucus do Předělových hor. Ten Nestor mu tam tenkrát zachránil život před skupinkou poblázněných elfích domorodců, jinak běžně skrytých v hlubinách Hvozdu, a za to si ho Mettelus vytáhl k sobě a udělal z něj „svého“ muže. To, že byl Nestor „jeho“ mužem bylo také důvodem k tomu, že ho Vastus i přes protesty musel přidat do své průzkumné skupinky, jež potají pátrala po princí Mercionovi po jeho úniku. Vastus od zařazení Nestora do týmu dával muži najevo pohrdání a držel si od něj odstup. Stejně jako většina mužů, se kterými Vastus pracoval již delší dobu. Nestor byl něčím podezřelý. Nikdo nevěděl čím, ale byl podezřelý.

„Vyrážíme za úsvitu. Dobrou noc,“ řekl Vastus a zanechal Nestora na stráži před pěticí stanů. Hon byl v plném proudu a stopa prince byla stále čerstvější. Už to nemohlo déle trvat.

Ráno rozdělali oheň a upekli si malého srnečka, jež jednoho z mužů nedopatřením vyrušil na hlídce. Po rychlé snídani ihned zahladili stopy po jakémkoliv táboření a rozhodli se vydat dál. Princ již nemohl být daleko, jenže se stále více vzdalovali od známých a prozkoumaných míst.

Říkalo se, že pánem Hvozdu jsou elfové. Jenže ti byli již několik desetiletí pro obyvatele Vejeneje hotovou raritou. Už při příjezdu lidí ze Starého světa totiž nedokázali čelit podivné nemoci a jejich počet se rapidně zmenšil. Elfové s tím zkoušeli bojovat, ale nakonec se vzdali všech snah a ustoupili do hlubokých lesů, kam se nikdo z lidí neodvážil. Jenže Hvozdu, největší zalesněná oblast Vejeneje, dosud stále neprobádané a desetiletí magicky odpuzující jakoukoliv snahu o kolonizaci, se léty na krajích systematicky zmenšoval a mezi lidmi se začaly povídat řeči.

Řeči o skupinách vysokých postav se špičatýma ušima a spanilými tvářemi, které vyjížděly na medvědech či jelenech za hlubokého soumraku z lesů a meditovaly pod korunami stromů. Řeči o spanilých postavách najímaných na zkulturňování míst opuštěných po těžbě. Řeči o tajemných návštěvách v Hrubém kameni, kam nebyla připuštěna jediná lidská duše. Lesní elfové se po dlouhých letech opět stali postrachem lidí ve vesničkách rozetých okolo Hvozdu. Staré příběhy, kterými se po večerech strašily zlobivé děti, opět ožívaly.

Někdo řečem a příběhům věřil, jiný ne. Ale z pověřivosti raději nikdo ve Hvozdu příliš nebádal. Prostě jen pro jistotu. A místa, kam vedly Mercionovi stopy, se nacházela nebezpečně blízko brodům, za nimiž číhali nejen stromovci a divoká lesní zvířena, ale možná také tito elfové. Příběhy tvrdily, že možná žili ve velkém městě, nad kterým Světloňoška nezapadá a čekají na svojí šanci pomstít se lidským dobyvatelům a plenitelům jejich vlasti.

Vastus rozdělil úkoly svým mužům a sám se vydal společně s Nestorem, kterému nedůvěřoval, a výborným stopařem odkudsi z Napleosů směrem k brodům.

Když jeho skupina opouštěla ostatní muže, viděl jasně vystrašené pohledy a slyšel špity o jasné sebevraždě. Měl však úkol a ten musel splnit. Vykročil do jámy lvové...

Generál Paelon Tarastar-velmi významná postava dějin Jihozemě, jež v mnohém předčila všechny panovníky Cirrdy, vládnoucí za jeho doby. Ty také překonal nejen mocí, ale i rozsahem dobytého území. Na jeho dvoře bylo obrovské množství vědců, letopisců, alchymistů i různých šarlatánů. Jako první velký vládce Jihozemě vybudoval pevnou síť špehů a vyslanců ve všech koutech světa...

Svannova velká kronika-Paelon Tarastar

III. Krvavé moře

Generál Paelon měl své tlusté tělo, zabalené v plášti z těch nejluxusnějších a nejpřízpůsobivějších látek Cirrady, vtěsnané do prostorné polštáři vykládané sedačky s rytinami zobrazující výjevy z dějin Jihozemě. Sedačku mu před několika lety daroval jeden obchodník pro „dobré vztahy“. Bylo to tenkrát, když Paelon porazil pirátskou flotilu a donutil je složit mu hold. V pirátském jazyce je tak vlastně donutil k poslušnosti a největší oddanosti. Od těch dob piráti sice stále přepadali lodě na mořích, plenili přístavy a běsnili v krčmách. Ale vše bylo pod Paelonovým dozorem. Piráti a celá jejich síla byli jeho. Tenkrát se mu začali klanět obchodníci a pašeráci, tenkrát ho začali nazývat „Král na moři“ a nosit mu dary, aby se dostali do jeho přízně. Tenkrát si Paelon uvědomil, že jeho dávný sen o pokoření draků se možná začíná stávat skutečností.

A nyní byl sen jen krůček od svého naplnění.

Paelon se nacházel v prostorném domě s deseti ložnicemi, velkým sálem pro přijímání hostů a pro vítání audiencí a také s velkou zahradou s výhledem na moře a nádherným altánem ze všech stran obepnutým vlčími máky, vinnou révou a břečťanem. Dům si Paelon koupil také již před mnoha lety a sloužil jako jeho dočasné sídlo a útočiště, pokud jeho muži a lodě podnikali zteče v Krvavém moři.

Dnešního dne ale Paelon neodpočíval. Ve velkém sálu, kde se rozvaloval, seděla na honosných křeslech skupina velmožů a šlechticů, která se cpala těmi nejvybranějšími lahůdkami, zapíjela je tím nejdražším vínem a přitom neustále šilhalo pohledem po

Paelonovi. Co jim chce asi říci? Proč je pozval tak znenadání? Nestal se snad nějaký neočekávaný problém?

Paelon se těm ubožákům jen v duchu smál. Ve skutečnosti si je jen chtěl prohlédnout a ověřit si, kolik věrných by následovalo jeho povolání do zbraně. A byl potěšen. Přístaviště u jeho ostrova i u blízkých ostrovů bylo zcela zaplněno loděmi-velkými, malými, galérami i fregatami. Jen na lodích a u nich se nyní motalo okolo 5 000 vojáků, což byla pro začátek hodně slušná síla. Vzhledem k tomu, že právě lodě byly Paelonovou slabinou a největším problémem.

Veškerá svá tažení totiž musel vést po moři. Jinudy nemohl. A protože většinu pirátských lodí zničil při podrobovacích manévrech a obchodníci disponovali jen malými loděmi vhodnými pouze k převozu nákladu, Paelon neměl prakticky žádné lodě schopné útoku, dobývání a převážení větších počtů mužů. Galéry-obrovské lodě s nehorázně velkou výdrží, kapacitou i silou a rychlostí plavby- měl Paelon nyní pouze čtyři. Další tři pak měli jeho spojenci ze Svobodných zemí nyní přítomni na hostině. A dalších osmdesát až sto kotvilo u pobřeží Vejeneje. Právě tyto lodě chtěl Paelon získat a právě ty mu slíbil lord Allistar. Ale zatím se pořád neměl k dodržení slibu a jejich vydání. Jako kdyby získával čas. Ale na co?

Paelon se zadíval na své spojence hodující v jeho síni. Věděl, že v případě zrady Ras Pharas by mu ochotně vyjeli po boku. Ale, a to věděl jen Paelon, byli by poraženi. Ač byl nyní Paelon postrachem moří a jeho pověst ho všude předcházela, věděl, že je to jen nafouknutá bublina. Nikdy neměl velkou armádu a nikdy nebojoval velkou bitvu. Vždy jen pomocí malých střetů a útoků vybojoval důležitá vítězství. To ale šlo jen proti malým frakcím, jako byli piráti nebo nejednotní šlechtici ze Svobodných zemí. Kdyby se nyní Paelon postavil proti Ras Pharas a království Vejenej, to, ač bylo nyní rozděleno mocenským bojem a nemělo daleko k rebelii, by ho nakonec porazilo a zahrnalo k ústupu.

Naštěstí to ale nevěděl ani ten pošetilec lord Allistar, ani nikdo z jeho lordů, ani nikdo z příznivců starého krále, jenž se nyní skrývali a pomalu plánovali. Díky tomu mohl vyčkávat i Paelon. Čekat, až lord Allistar konečně splní svůj slib a on, generál Paelon Tarastar, získá pro své tažení nejen tolik potřebné loďstvo, ale i nejmnocnější království Jihozemě (tedy do nedávné doby) Vejenej...

„Špína jako ty by měla jíst zbytky u ohně, ne se cpát do hodovní síně,“ řekl strážce posměšně a udeřil Varra do žeber. Ten se skácel na kameny dlážděného rynku a popadal dech.

„Jsi ostuda naší společnosti. Nejraději bych tebe a tobě podobný plebs vykuchal a spláchl do strouhy,“ přidal se hned další strážce, jenž vyšel z pootevřené brány sídla generála Paelona, kde se konala slavnostní hostina. Varro mu nedokázal odpovědět. Stále jen ležel na zemi a ztěžka dýchal.

„Klid' se odtud. Vrať se na loď a nažer se krys,“ poradil Varrovi posměšně první strážce a opřel se o pevný ocelový rám dveří. Varro se začal ztěžka zvedat ze země opíraje se o levou ruku. Pravou ruku držel v nepřírozené poloze u těla.

„Já...já...já jsem Varro Daecius. Jsem kormidelníkem na lodi *Zářivý příhon*. Přicházím s poselstvím pro generála Paelona Tarastara zvaného „Krále na moři“. Znovu vám to opakuji. Je to naléhavé, pusťte mě dovnitř.“

„Tos uhod! Nevěřím ti ani slovo,“ řekl strážce u brány a společně s druhým strážcem se rozchechtali tak, až jim slzeli oči. Varro, pomalu se sbírající ze země, je pouze sledoval vybledlýma očima a čekal, co se bude dít ohledně jeho žádosti. Když se strážce

dost zachechtaly, strážce blíže u brány se nevěřícně podíval na Varra.

„Ty jsi ještě tady? Nepochopils snad, že tě dovnitř nevpustíme. Generál má hosty a nechce být rušen. NIKÝM!“ Po těchto slovech druhý strážný do Varra vrazil a ten se opět složil k zemi. Strážný ho silně kopl do hýždí.

„Leť zpátky do přístavu a už nám tady nesmrď,“ řekl ještě. Pak poklesajícího Varra něco praštila do hlavy a on ztratil vědomí.

Toho nabyl, až když ležel ve smetí vedle mrtvých ryb, splašků vylévaných z oken a zkaženého kvasícího ovoce obletovaného mouchami a vosami. Opatrně se vyhrabal na nohy a zorientoval se. Ležel ve stoce tvořené vysokou kamennou zdí z obou stran. Ve stoce jejíž jedna strana vedla do moře přes skalisko a druhá asi k improvizované kanalizaci, kde by mohl být žebřík zpět na povrch vhodný k chůzi. Varro se začal přes hory odpadků a zdechlin prodírat směrem k největším kupám, kde měl být výstup ze stoky. Nakonec, po přečtení několika zlehka zasmrádlých kopic rozkládajícího se čehosi, našel starý dřevěný žebřík. Po něm pak vylezl na ulici, jež byla z jedné strany tvořena otevřenou stokou a z druhé malými kamennými domy s úzkými okny.

Varro, dle svých námořních zkušeností, odhadoval, že tyto domy tvoří přirozenou hradbu centra města. Dříve to jistě byly hradby, ale vzhledem k tomu, že na město nikdo neútočil, se přeměnily v příbytky. Nyní se jimi jistě dá projít a dostat se zpět na dlážděnou cestu vedoucí přes kopec až do většího kamenného sídla generála Paelona.

Jenže tam Varro již byl a nechtěl se tam vracet. Všichni kromě generála s ním zacházeli jako s mrzákem. Dokud byl ještě zdrav, tak si ho předcházeli, ale ode dne, kdy se změnil, se stal nejsnadnějším cílem posměchu. Lidé si na něm léčili své komplexy, své chmury a své strachy. A Varro to mohl jen mlčky

snášet a snažit se přežít. Jediný generál Paelon bral v potaz jeho názory a dokonce ho opět učinil kormidelníkem. I když jen na malé provinční lodi vozící po moři zásoby a vzkazy. Varro byl ale na *Zářivý příhon*, jeho posádku i účel hrdý. Díky této lodi a důvěře generála Paelona dostal jeho život opět smysl a on se mohl podílet na hýbání věcí.

Varro zde ve městě původně ani neměl být, ale poslední zprávy, jež Zářivý příhon přivážel, ho donutily pokusit se ihned vyhledat generála a o všem ho zpravit. Říct mu o sporech ve vedení Vejeneje, o zachycení prince Merciona a jeho záhadném útěku ve Hvozdu, o velkých personálních čistkách v Ras Pharas, kdy místa uvolněná po místních zabírají věrní Dol Anastasu. Tyto věci generála Paelona velice zajímaly a Varro měl nyní tolik zpráv, tolik novinek. Ale kvůli dvěma pošahaným zakomplexovaným podnapilým strážcům u brány se teď bude muset vrátit na loď a počkat, dokud hostina neskončí. Což může trvat hodiny, dny, ale i týdny. Dle záměrů, jež má generál.

Varro už ale neměl chuť znovu zkoušet štěstí. Beztak mu nikdy příliš nepřálo. Raději se sebral, oklepal ze sebe lejna a pach rybiny a vydal se zpět k malému molu na samém kraji ostrova, kde, skryta za řídkými stromy, kotvila jeho loď.

Generál Paelon procházel rozlehlou halou svého sídla v doprovodu dvojice žen. Jednou z nich byla krásná mladá dívka se smetanovou pletí a velkýma hlubokýma hnědýma očima. Měla havraní černé vlasy sčesané do culíku a perfektně padnoucí šaty, jež ji pro nenasytného Paelona zvýrazňovaly na správných místech. Dívka se jmenovala Miani, nyní již Miani Tarastar. Pocházela z pouště, z kmene nharů, jež sám sebe nazýval kmenem

věčných poutníků. Nharové stejně jako mnoho ostatních národů, nedělili Jihozem na světové strany (jejichž rozmístění bylo beztak sporné a každý národ měl své vlastní) ale na plavé země, což byly všechny země pod Velkou pouští, a na země obdělané, což byly všechny země nad velkou pouští. Sami Nharové totiž přišli z obdělaných zemí kdysi dávno před staletími a od těch dob si žili klidným životem v horách v poušti, dokud se nesetkali s roztahovačnou politikou Cirrduy.

Světové strany Jihozemě- Jihozem je rozdělena dle rozličných kritérií každého národa. Lidé Cirrduy považují svůj pouštní domov za Sever a všechny ostatní země označují za Jih. Stejně tak ale označují svůj domov Nordové, pro něž je všechno krom jejich ostrovů Jižní a změkčilé. Obyvatelé Haenoru pak rozlišují sever směrem k Severním ostrovům, jih směrem k Cirrdě, západ směrem k Vejeneji a východ směrem k Ostrovům lebek (dle východu a západu Světloňky). Vejenej pak používá stejný systém, který ale neuznávají elfové a trpaslíci, jež používají asi osmero termínů pro orientaci v Jihozemi. Proto je každé určení směru a světových stran subjektivní a většinou se udává dle národu, či jeho příslušníků.

Miani kdysi dávno nenáviděla Cirrdu a přála si její záhuby. Jenže pak jednoho dne jeden její krutý bratr souhlasil s jejím prodejem do otroctví pro velkého muže z Cirrduy a ona na svůj národ a zem zanevřela. Poté svou krásou uhranula svého nového pána-generála Paelona-a dotáhla to až na jeho konkubínu, jež si bral sebou na cesty, na nichž byl několik posledních let. O jejich vztahu a jejich choutkách se všeobecně vědělo, a pokud se objevila ve společnosti Paelona nikdo již nic nenamítal. Pokud ano, generál ho nechal shodit z útesu do moře, rozčtvrtit nebo zavřít do podzemních kobek, jež nechal postavit pod sídlem.

Vedle bývalé otrokyně a pouštní ženy Miani Tarastar kráčela také mladá dívka. Byla snědá s dlouhými silnými blondatými vlasy. Měla zelené oči jako kočka, pihovatý nos a mírný předkus. I tak ale byla svým lidem považována za krásnou a

díky své milé povaze a upřímnosti byla nejoblíbenějším členem královského rodu vládnoucím v Saestromu. Tedy to tak alespoň bylo, než ji dostal na vychování strýc Paelon a ona se stala jeho politickým trumfem. Dívka se jmenovala Shuria Tarastar, nebylo jí více než sedmnáct let a byla nejstarší dcerou krále Saestromu v Cirrdě a neteří generála Paelona. A nyní také byla jeho svěřenkyní a vlastně i rukojmím, díky kterým bratr Paelona tiše trpěl jeho mocenské snahy a pletichy. Nebo to tak alespoň Paelon mnohdy říkával.

Shuria byla Paelonem odvezena ze Saestromu před necelými třemi lety. Často byla zavřená v jeho sídlech nebo jako host dlela ve Svobodných zemích. Nehnula se nikam bez početné domácí stráže a Paelon ji jen nerad pouštěl na vyjížd'ky na koni po pobřeží. Při nich na ni tak dohlížela Miani, které říkával Paelon „Perla pouště“. Miani Shuria nenáviděla a dělala jí ze života peklo. Samozřejmě v nepřítomnosti Paelona. Ten byl totiž zase na Shuria přesladký i když ona již dávno prohlédla jeho krutost a úskočnost. A také zaslechla o jeho činech a nezřídká i o úmyslech, když o nich hovořil za zavřenými dveřmi pracovny se svými věrnými vojáky.

Generál Paelon Tarastar ztěžka nesl své obří tělo a zubil se na Shuriu. Ta mu jen neochotně úsměv oplácela. Tušila zradu.

„Děvenko, tvá svatba se již blíží,“ řekl generál a pokračoval, „ctěný lord Vejenyj či jeho bratr Hyrian se nyní hádají o to, který z nich tě pojme za svou choť a zpečetí mé přátelství s Vejenejí. Proto tě možná i vezmi sebou na zdvořilostní návštěvu Ras Pharas. Aby si tě prohlédli a konečně se vyslovili.“

„Jak poroučíš, strýčku,“ řekl Shuria nuceně a dívala se do země.

„Myslím, že bys měla svému strýci ukázat větší radost,“ řekla s nosovým pouštním přízvukem Miani a propálila Shuriu pohledem.

„Jsem ti vděčná, strýčku. Opravdu jsem,“ řekla tedy Shuria a stále hleděla do země.

„Nevidím na tobě radost, ale věřím ti. Budeš dobrá manželka i matka,“ řekl Paelon a stiskl Shurii ruku tak, až Shuriiným tělem projel záchvěv bolesti.

„Hlavně, abys byla poslušná, mé dítě. Hlavně to,“ přízvukovala Miani a smála se smíchem připomínajícím škleb, který u ní Shuria viděla vždy, když jí mohla Miani něčím ublížit.

„Proč mě tak nenávidí? Co jsem jí provedla?“ přemýšlel Shuria často odpověď nenacházejíce.

„Mé dítě, rozhodl jsem se, že do Ras Pharas popluješ již zítra. Já osobně s tebou sice cestovat nemohu. Ale vybral jsem své věrné muže, kteří tě doprovodí. Jdi si tedy nyní zabalit. Odjíždíš s prvním ranním větrem,“ pokračoval ve své řeči Paelon a pustil Shurii ruku. Shuria chvíli nerozuměla, jenže pak jí vše došlo. Její strýc ji prodal za spojenectví do Ras Pharas a nyní ji vysílá jako kus dobytka, aby se na ni mohli její budoucí nápadníci podívat. Jak nechutné!

To si ale říkala Shuria jen v duchu. Navenek svému strýci poděkovala, políbila tvář jemu i jeho milence a odebrala se v doprovodu trojice vojáků do své kamenné komnaty. Byla malá s jediným zamřížovaným oknem, krbem a postelí. Do ní konečně Shuria vešla sama, zabouchla dveře a v temnotě přerušené jen občasnými záblesky ohně z malého krbu v rohu pod oknem a tichu

přerušeném jen vrzáním postele, se usedavě rozplakala. Chtěla by sice nyní vyběhnout z chodby, zabít svého strýce i jeho milenkou, jeho vojáky a pak odjet zpět domů. Jenže to byl jen sen. Ve skutečném světě mohla jen sedět, plakat a čekat na ráno. A na cestu do Ras Pharas.

Silný vítr bičoval pobřeží, když princezna Shuria Tarastar nasedala do připravené lodi. Byl to malá kocábka s dvaceti vesly a jednou kajutou. Ale k cestě v utajení se hodila. Shuria dobře věděla, že Cirrda ani Paelon nejsou v Ras Pharas příliš vítáni a ona tak musí jet utajeně. Bude muset vystoupit někde u skalisek a proplížit se do města jako stín, aby teprve tam byla odhalena a byly s ní vykonány ty určité plány, o kterých ví jen její strýc a lord protektor.

Ona sama s tím nic neudělá. Byl jen ženou mezi muži, jen křehkým stvořením mezi krutými vojáky a mezi jejím strýcem, jež ji měl rád u sebe jako politický nástroj a nikoliv jako milovanou příbuznou. Alespoň, že díky cestě do Ras Pharas ho delší dobu neuvidí.

„Jste připravena, princezno?“ zeptal se vysoký kapitán lodi s malým knírkem nad horním rtem. Shuria přikývla.

„Poplujeme několik dní. Vše závisí na počasí. Pokud se moři uklidní, mohli bychom být v Ras Pharas za dva dny,“ pokračoval kapitán a vedl Shuriu do její kajuty. U jejich dveří Shurii popřál hezkou plavbu, nechal ji vejít a zavřel za ní dveře. Pak kapitán vyšel z lodi zpět na pevninu ke generálu Paelonovi.

„Ručíš mi za její život tím svým,“ řekl generál zamračeně. „Nerad ji dávám z rukou. Je příliš cenná. Ať je neustále hlídána a

do města ji raději vůbec nepouštějte. A hlášení o jejím pohybu chci mít na stole každý den. Rozumíš!”

Kapitán přikývl, rudý vztekem i ponížením.

„Je to moje pojistka. Když ji spřízním s Vejenejí, již nikdo mi ji nedokáže odebrat. Takže ji tam koukej v pořádku dovézt, provdat za jednu z těch krys a zase přivést zpátky,“ řekl generál výhruzně.

„Ano, pane. Vynasnažím se,“ odpověděl kapitán a rychle zamířil zpět na loď komandovat své muže. Beztak s ním již Paelon neměl co probírat.

Lod' odrazila od břehu a zamířila z malého ostrova kdesi v Krvavém moři do největšího města Jihozemě Ras Pharas na palubě s princeznou Shuriu. Lod' se nazývala Zářivý příhon a v Ras Pharas měla sehrát větší roli, než vůbec mohl kdokoliv z její posádky včetně princezny tušit.

Město Ras Pharas neleželo přímo u moře, ale vedla k němu krátká klikatá cesta, kdy město samotné potom leželo na velkém poloostrově obklopené mořem, přístavišti a skalisky. Díky své poloze ale bylo město z moře prakticky nedobytné-nebo se ho spíše nikdo z moře nikdy dobýt nepokusil. A ze země zrovna tak, protože město bylo příliš pulzující tepnou na to, aby se dalo snadno rozvrátit.

Zářivý příhon vjel z Krvavého moře přímo do lůna Mořské brány. Mořská brána byla hraničním územím mezi Vejenejí a Svobodnými zeměmi dnem i nocí křížovaným vejenejskými hlídkami a tvořícím jediný obranný pás proti jinak nechráněnému

jižnímu pobřeží Vejeneje s městem Ras Pharas. Loď pomalu klouzala po vlnách, přičemž její posádka měla z jedné strany nádherný výhled na Svobodné země-soubor tisíců ostrovů s mohutnými stavbami a desítkami lodí v přístavech- a Ras Pharas s jeho vysokými věžemi ležící kdesi v dálce omýván vodou a zakrýván lesy.

Loď klouzala jen chvíli, dokud se odněkud nevynořila dvojice strážních člunů. Na každém z nich byla pětice vojáků se samostříly a jeden voják s rozsvícenou lucernou. Vojáci na sobě měli šedé uniformy s vyobrazeným erbem Ras Pharas, kde nápadně vynikala zlatá koruna roztažená přes všechny signální barvy. Ras Pharas totiž bylo nejen pár desetiletí hlavním městem Vejeneje, ale také sídlem jejího nejmocnějšího rodu-pánů z Ras Pharas. Ti byli ale vlivem lorda Allistara rozseparováni po celé Vejeneji nebo dokonce, kromě prince Berethora, všichni mrtví.

„Stát! Ohlašte se!“ rozkázal jeden z vojáků, zatímco muži z druhého člunu nezačali pomalu vystupovat na Zářivý příhon, jenž dle rozkazu kapitána jemně zpomaloval.

„Přicházíme v míru. Jsme zde ve věci týkající se lorda protektora. Jsme pod jeho ochranou,“ řekl kapitán.

„To by mohl říct každý. Chci důkazy. Do našeho království nezavlékáme cizince jako mor. Zvláště ne cizince z okolí Cirrdy. Pokud mi neukážete pověření, tak budete mít jen dvě možnosti: buď urychleně odjet, nebo se dívat, jak vaše loď klesá ke dnu. Takže čekám.“

„Dobře tedy,“ řekl kapitán a vytáhl malý kus papíru. „Na tomto papíru je pečeť lorda Allistara, jenž svou pečeti umožňuje pověřeným lodím proplouvat do vejenejských přístavů.“

Voják si znechuceně odplivl. „Nemám vás cirrd'any rád. Nedokážete se zahrabat v poušti, pořád otravujete, melete o starých časech a pod záminkou misie nebo obchodu tady kujete

pikle. Moje loď vás doprovodí do přístavu v Ras Pharas a poté k lordu protektorovi. Nikam dál vás nepustíme, to si zapište za uši!“

„Souhlasím,“ odpověděl kapitán a v doprovodu dvojice ras pharaských člunů se se svou lodí vydal do přístavu.